

13, 149.

05

A

1453

JURID. LEIHINSTITUT
HERMANN BAHR
BERLIN
LINKSTRASSE 43.

I. N. 7.

FACULTATIS JURIDICÆ

p. t.

DECANUS

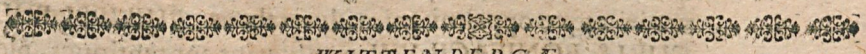
ERNESTUS WIL-
HELMUS VOGE-
LIUS,

J. U. D. ET DUCALIS JUDICII
IN MARCHIONATU LUSATIÆ

INFERIORIS ASSESSOR,

LECTURIS

SALUTEM PLURIMAM DICIT !

WITTENBERGÆ,

Literis MATTHÆI HENCKELII, Acad. Typogr.

ANNO dō 1ō c LXXXIV.

Vi Christianæ fidei πολιτευμα, & quid Magister ipse salutis nostræ intenderit primùm, dùm Ecclesiæ suæ structuram cœpit, attentius secum consideraverit, persuaderi vix poterit illi ejus formæ convenire hoc, quod nunc videmus regnum Pontificum Romanorum. Et quis enim inter Apostolos unquam tantam sibi vindicavit potestatem, ut putaret, Regna omnia quotquot in mundo sunt, Regesque adeò & Principes omnes ad suum arbitrium pertinere, legibus suis subjectos esse, & si refractarii fuerint non suo tantum exidere imperio, sed & omnibus in universum fortunis, ipsâ etiam salute æternâ? Longè tamen sanctiùs ista coleretur Pontificum ambitio, suasque laxiùs extendisset simbrias, nisi obicem posuisset, & rem propè jam explicatâ magnâ cum confidentiâ sufflaminasset unicum Galliæ regnum. Sanè agnoverunt ipsi aliquando Episcopi Romani, magnitudinem imperii secularis, quo potitur sedes, ut dicitur Apostolica, à Regum Francorum munificentia profectam primùm fuisse, nec minores in ipsum collatas fuisse donationes, quàm ab CONSTANTINO MAGNO. Nec ferre ergò moderatiore animo poterunt Francorum Reges, quando se ab illis, in quos beneficia cumulassent, circumveniri atque opprimi animadvertabant. PHILIPPI PULCHRI & BONIFACII VIII. quæ fuerint contentiones, pleni sunt historiarum libri, qui ipse PHILIPPUS in genere de Juris Canonici capitibus statuit, non ideò recepta ea esse, quod in diversis locis & studiis Regni sui per Scholasticos legi sinantur, sed ideò legi ut eruditio inde aliqua & variâ doctrina comparetur. Apud plerosque verò Regni Pontificii nationes Jus istud Canonicum veluti terriculamen-

tum

tum aliquod est , cui repugnare aut reniti nullâ omninò
ratione liceat , quodque propterea B. LUTHERO cum
flecti non posset , in primo congressu objecit Cardinalis
Cajetanus. At enim subducto nunc velo manifesta red-
dita sunt Sophismata illa Politica , quibus Reges & Princi-
pes improbisimè fraudare non erubuit Romanus Præsul.
Et huic rei non olim tantum , sed etiamnum indefinenter
invigilant Galliæ Purpurati , ne quid contra Leges suas
statuatur ex monte Tarpejo , præsertim cum tanta in re-
bus Ecclesiasticis Regi suo competat potestas , quantam
omninò nollent Curia Romanæ adultores. Jus Rega-
liæ , quod vocant , tanti momenti est , tamque exsuperan-
tis dignitatis , ut cum Juris Canonici principiis concilia-
ri nullo modo possit. Sunt enim nonnullæ in Galliâ
Cathedrales seu Episcopales Ecclesiæ , quibus Rectore de-
stitutis , si quæ beneficia interim vacaverint , dum aliquis
in defuncti Pontificis locum suffectus fuerit , Rex ipse ju-
re suo , certo tamen modo ea distribuit ac confert , ita ut
quæ beneficia Pontifex ipse vivus ac superstes conferret,
eorum collatio interim ad Principem spectet. Eaque pote-
stas tantæ virtutis & efficacis est , ut Pontificias quasvis su-
peret Ecclesiastici beneficii collationes , tametsi à sede
Apostolica ante exercitium Regaliæ aut jus adaperitum re-
servati. Idque jus cum singulare planè sit , & solis Galliæ
Regibus competat , quamquam sint , qui ex Angliâ pri-
mum profectum esse statuunt , disquiri cœpit , utrum satis
justum id sit , & legibus Ecclesiasticis conforme. Quia enim
collatio beneficiorum res Sacra spiritualisq; esse dicitur,
ideoque à laicis profanisq; hominibus aliena , sunt qui hanc
consuetudinem ex errore magis , quam ratione profectum
esse contendunt. Sed cum eam sibi materiam selegerit Cla-
rissimus Juvenis DN. CASPAR HENRICUS Horn/ut pu-
blica Orationis à se conscriptæ esset argumentum , quale apud
nos proponere consueverunt Jurisprudentiæ Candi-
dati , nolo istas ejus involare partes , sed benevolum Lecto-

rem remitto ad *Franciscum Duarenum, Renatum Choppi-*
num, Annam Robertum, Johannem Paponium, Antonium
Mornacium, Antonium Bengeum, & Franciscum Pirssoni-
um, aliosque quilibet de jure isto agunt. Accedo ad id,
cujus gratiâ Programma hoc scribi oportuit, nempe ut
constet aliquo modo de vitâ & honestate Candidati hujus,
quem nunc in publicum sistimus, & ut Exemplum inde ca-
pian aliî, quibus ad eosdem honoris gradus ascendere a-
nimus est & cupido. Natus est ille Freibergæ oppido no-
bili & amœno in Suditorum montium pede, quâ parte
Misniam spectat, sito, A.C. MDCLVII. Parentibus
optimis & integerrimis GODOFREDO Horn / Se-
natoriæ dignitatis Viro, & CATHARINÂ ELISA-
BETHA, NICOLAI PFREZSCHNERI Consilia-
rii in Aulâ Electorali celeberrimî filiâ, qui ambo quoad
licuit, per domesticam primùm informationem & Præce-
ptores privatim docentes filii hujus sui ingenium ad bonas
litteras formarunt. Postquam verò paterna Oeconomia per
ipsius obitum præproperè admodum & in tenerâ Candida-
ti Nostri ætate defecisset, haud paulò difficilior Matri visa
fuit ejus cura, sed quam lubentem egregiè exceperunt &
novo indies subsidio sustentarunt Propinqui. Ea verò mox
vires accepit, & insigni præsidio erecta fuit, cum in thala-
mum venisset DN. MARTINUS ALBERTI, Consul hodie
Freibergensis Candidati Nostri Vitricus, imò Pater alius,
quippe qui huic quoque nomini Pietate succesit. Hanc ipsâ ut
comprobaret magis, deliberavit secum, utrum præstaret,
privatâ institutione Privignum hunc suum ad literarum
studia advesferi, an verò cultior & utilior esset, quæ in pu-
blicis Scholis acquiritur eruditio ac disciplina. Noverat,
penes umbraticos illos Doctores genus scribendî non gra-
ve ac nervosum esse, sed vanum & inane, nullum in verbis
judicium, nullum in Oratione acumen reperiri; E contra-
rio Magistratum Patrium Scholæ suæ præficere solere viros
doctos, & qui bonas litteras bene didicerunt ip si easve artes,
qui-

quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet, ex optimis Autoribus proponere consueverunt, sibiqve laudiducunt, si meliores & doctiores ex ore suo fiant discentes. Prævalente igitur in Consiliis studiorum Publicorum ratione & modo, in scholam ductus fuit HORNIUS noster, & Autoribus studiorū egregiis B. Dn. M. MICHAELE SCHIRMERO & Dn. M. ANDREA BEYERO, tantos per quinquennium fecit Processus, ut nihil vulgare, nec segne, languidumve Reipublicæ promitteret, nec nisi ingentia ex se emolumenta Patriæ minaretur. Dum ita in Tyrociniis excellenter se gerere studeret, non ipse tantum magis intendendum sibi putavit, sed & Parentes idoneum eum iudicarent, qui ad Academiæ mitteretur. Hinc igitur confectis domi spatiis A. MDC LXXV. Lipsiam adiit, atqve illic in Philosophicis disciplinis sub manu ductione Virorum Clarissimorum Dn. VALENTINI ALBERTI, Dn. L. OTTONIS MENKENII, & Dn. L. ADAMI RECHENBERGERI, in Jurisprudentiæ verò doctrinis, præeuntibus Dn. D. GEISLERO, & DN. D. SCHILTERO, utrisqve nunc immortalitatis premium adeptis, tum & DN. D. ITTIGIO, ea posuit fundamenta, quibus superstruî deinde opus omne, prout nunc existit, & quod adhuc expectatur, quam dexterrimè ac convenientissimè posset. Est enim verò Lipsia Urbs delegata admodum & elegantia atq; cultu florentissima, quæ proinde animum adolescentis nondum consilio & ratione firmatum pellicere facile potest iis omnibus rebus, quibus illa ætas capi ac deliniri solet; Eaqve propter sæpè in sermonem hominum atqve in gravem vituperationem venit, præter tamen meritum & sine culpâ sua, cum Musarum pariter atqve Gratiarum delitium singulare. Agat studiosus & diligentissimè curet ea, quæ expoliendo ingenio & virtuti sanctisqve moribus conveniunt, fatebitur tandem, esse urbem istam conscientissimam literarum, omnisqve eruditionis penuariam quasi cellam. Fecit hoc noster,

ster, & ne blanditiis atque irritamentis quæ oboriri
possent, caperetur, in ipsum RECHENBERGERI
Musæum sese abdidit, & per necessitudinem contubernii
in tantum profecit, ut sub ejus Præsidio de exigua,
quæ mundus regi dicitur, sapientiâ, publicè ex cathedra
verba funderet, sequè multa adhuc informatori huic
suo debere etiamnum lubens fateatur. Majoribus verò
mox passibus processit ad ulteriora, & iis potissimum
partibus, quæ in vitâ civili usui sunt, probè formatus,
in Jurisprudentiam deinceps, quantâ potuit diligentiam
incubuit, utque eam memoriâ & scientiâ comprehenderet,
operam dedit planè singularem. Cum hæc cogitaret
& ageret, & jam non in elementis tantum Jurisprudentiæ,
sed ipsis etiam penitioribus doctrinis, quæ ex Pandectarum
Volumine eruuntur, aliquandiu versatus esset
Francofurtum, quæ ad Viadrum floret, se contulit, atque
illic Viris maximis & ex ipso nomine celeberrimis
RHETIO, STRYCKIO, SCHULZIO, BECKMANNO se credidit,
quod ab illis tum privati tum publici Juris fontes optimè
hauriri posse, persuasum haberet. Neque caruit successu
consilium: his enim studiorum Rectoribus cum variâ
doctrinâ compleri pectus persentisceret, ipse quoque
clavum tenere & aliis præcepta dare, atque se, quem seque-
rentur, veluti daduchum præbere cœpit. Utque felicius
procederet bis sub ante laudati Dn. STRYCKII præsidio
cathedram Juridicam ascendit, atque ex ea disputationes
duas alteram ad B. BRUNNEMANNI exercitationem
Justinianæam XXX. de perpetuis & temporalibus actionibus
&c. alteram de Facto Judicis de Facto, masculè propugnavit.
Nec tamè subsistere in his voluit igneum ejus ingenium, etsi
jam terminum videret suorum, quibus se immerferat, studiorum,
& quæ ratione tradita à Magistris Præcepta ad cultum vitæ
usumque Fori transferri possent, ostensurum se promitteret
Affinis Dn. CHRISTIANUS FRIEDERICUS MEURERUS, per Thuringiam
Præfectus Tenstadiensis. Et expertus jam erat ipse non carituram
bono effectu, quam

quam per integrum annum in praxi juridicâ & foro ibi po-
fuit, operam & industriam. & posse se causas in judiciis
per orando Reip. jam commode infervire, Plura ad
huc sibi superesse ratus etiam in exteris gentibus esse
credidit, quod imitari ad virtutem posset, pluraque-
adedò sibi in luce versaturo & ampliora subsidia parari o-
portere, & gentium populorumque ingenia, mores, con-
silia & monumenta noscenda esse, ut dignum se patriæ
sua Civem exhibere posset. Abiit igitur Heidelbergam pri-
mum, mox Argentinam & inde in Belgium: Ubiqve se ad
summos & in arte Juris versatissimos Viros, & Lugdunū
præsertim ad BOECKELMANNUM se applicuit, atqve ab
omnibus, quæ ad vitam ornandam apta essent, singulari
industriâ collegit. Extitit interim opinio nec vana ea aut
inanis, non aliâ ætate in sago & togâ magis floruisse Gal-
liam, quàm hac tempestate nostrâ, quâ reliquis nationibus
omnibus palmam dubiam reddere omni conatu annitere-
tur. Ut ergò quid reconditi ea haberet, & unde tantī no-
minis vel terror vel amor proveniret, non esset nescius,
Lutetiæ Parisiorum per semestre spatium substitit, atqve
illic, quæ pacis pariter atqve belli jura essent, quantumve
ab invicem distarent summâ contentione atqve studio
perquisivit. Aureliam deinceps, Lugdunum aliasqve no-
biliores Galliarum urbes curioso oculo invisit, idqve sem-
per propositum habuit, ut peregrinatio sibi esset, quod
debet, morum & vitæ formatio atqve magistra. Inde Gene-
vam concessit & post moram aliquam ibi factam Helve-
tiam obivit. Tum reflexo in patriam itinere ad suos re-
diit plurimis atqve variis ingenii & vitæ ornamentis in-
structus. Et credebatur jam satis voluntati suæ atqve animo
honestæ omnia appetenti indulgisse, & nunc tandem ali-
quando fixam sibi quæsiturus sedem, cum subito nova ad
uberiorem scientiam & cumulatora virtutis præsidia
comparanda daretur occasio, Heroe in togâ excellentis-
simo Dn. GEORGIO DIETERICO A WOLFFRAMBS-
DORFF Regio hodiè in Pomeraniâ Cancellario, Ablegati

Extra-

Extraordinarii Characterem ad Conventum Francofurti institutum suscipiente, ut Regni Svecici jura custodiret. Iter hoc & totum istud negotium cum sibi majori fructui gloriaeque futurum judicaret Candidatus noster, ad tum sibi communivit ad benevolentiam Ablegati, & ab eo non tantum ut in Comitatu vivere liceret, sed etiam ut a secretis epistolis esset, impetravit, inque eo munere Patroni expectationi abunde satisfecit. Quo perfunctus officio ad patrios lares sese recepit, quod ejus amori privatas utilitates & commoda, quantumvis maxima, cedere debere, prudenter & pie semper fuerit arbitratus. Dresdam cum venisset, bonis omnibus sine ulla cujusdam commendatione talem se exhibuit, qualem describere vix potuissent litera promiscuis laudibus refertae. Ut igitur quod intendit, propositum assequatur facilius, & studiorum suorum praemium obtineat, nomen suum in numerum Candidatorum referri, & pro summo in utroque Jure gradu primum sibi examen ut decernatur modestè petiit, & nemine contradicente impetravit. Asservo vobis, idque juramento confirmare non renuo, in omnibus & singulis juris nostri partibus ita paratum atque instructum eum venisse, ut in illis quasi in praestigiis mirificus videretur, & ad ea, quae pensitanda aliàs magnis animis atque ingeniis esse solent, sine morà promptè responderet. Testabuntur eà de re specimina publica, quorum edendorum à nobis accepit potestatem. Auspicabitur autem Scholas & operas suas cras Deo volente hora IX. quàm ipsa in Auditorio Jctorum Orationem de Jure Regaliae Regibus Galliae competente habebit solennem. Sequetur eodem & sequentibus diebus lectio cursoria ad L. XXXI. D. de POENIS. Cui solenni Panegyri ut **RECTOR MAGNIFICUS**, Patres Academiae conscripti omnesque ejus Cives frequenter interesse velint etiam atque etiam rogo atque contendo. PP. Sub Sigillo Facult. Jurid. Dom. XIII. post Fest. Trinit. D. XXIV. Augusti A. M D C LXXXIV.

05 A 1453

ULB Halle 3
003 777 74X

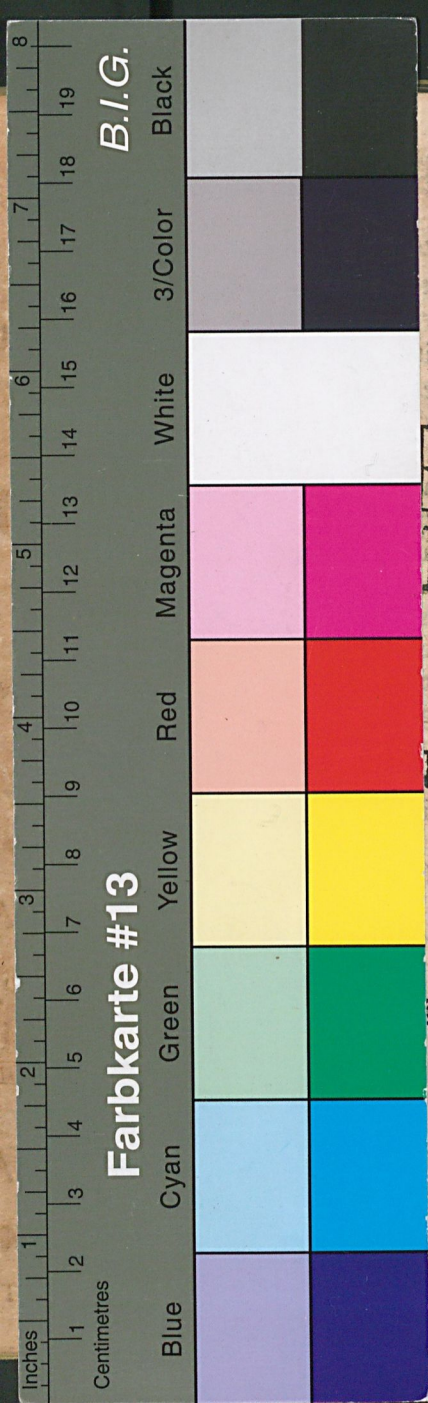

56

V077

B.I.G.

Farbkarte #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

I. N. J.
FACULTATIS JURIDICÆ
p. t.
DECANUS
RNESTUS WIL-
HELMUS VOGE-
LIUS,
D. ET DUCALIS JUDICII
MARCHIONATU LUSATIÆ
INFERIORIS ASSESSOR,
LECTURIS
SALUTEM PLURIMAM DICIT !

WITTENBERGÆ,

Literis MATTHÆI HENCKELII, Acad. Typogr.
ANNO dō 1ō c LXXXIV.